

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 17.

Den 1. Juni 1876.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Sammenligning mellem Tilkjendegivelsen af Guds Kraft før og nu.

(Fra „Millennial Star.“)

Guds Folks Historie i vor Tid er ligesaa rig paa vidunderlige Tilfælde af guddomlig Styrelse som i nogen foregaaende Tidsalder, og Bibnesbyrdene for det sidste Dages Værks guddomlige Opvirkelse ere ligesaa talrige og slaaende, som de, der nogensinde ledsagede en tidligere Husholdning; de maa egentlig siges at være endnu mere slaaende, thi de have været af en saa almindelig og vidunderlig Karakter, at de have gjort Guds Rige og Folk til en af Tidsalderens Mærkværdigheder og til en Gjenstand, hvorpaa den ganste Verdens Dine have været henvendte. Menneskene læse i Bibelen Beretningen om den mærkværdige Udfoldelse af Guds Kraft, for at understøtte sit gamle Paktens Folk, Israelliterne, baade ved deres Udfrielse fra Egypten og igjennem deres senere Historie lige ned til den Tid, da de tilkjendegave deres fuldstændige Oprør mod Gud ved Korsfæstelsen af hans Søn, hvilket foraarlagde deres fuldstæn-

dige Fald og vedvarende Ruin og Vanære, — Menneskene læse disse Ting og undre sig over, hvorledes Egypterne kunde nægte at skjænke det Budskab Eilthro, som Moses var udsendt for at bringe dem; eller hvorledes Føderne kunde tilslutte deres Dine og forhærde deres Hjerter imod de overvældende og uomstødelige Beviser, som Jesus gav dem for sin guddomlige Sendelse, og de sigte: „Dersom vi havde levet dengang, vilde vi ikke have handlet saa ugudeligt, vi vilde have sættet Tid til Guds Søns eller Guds Tjeneres Vidnesbyrd og fulgt deres Raad.“ Og dog ere Tusinder af saadanne Mennesker ligesaa blinde for det Arbejde, Herren lader udføre i deres egen Tidsalder, ligesaa døve for det Budskab, han har sendt dem, og suldt saa sjændst imod hans Tjener, som Egypterne og Føderne vare fordem. Farisæerne og Sadducæerne, Jesu Mordere, talte nojagtig paa samme Maade som disse; de vare ikke tilfredse med de gud-

domlige Vidnesbyrd, som han gav for den Læres guddomlige Oprindelse, hvormed han fremstod — de ønskede, at han skulde tilfredsstille deres sygelige Nysgjerrighed og Hang til det Vidunderlige ved at gjentage nogle af de identiske Mirakler, der i foregaaende Tider vare stete ved Guds Tjenere, og da han ikke i et lavt Djemed vilde vanære den ophøjede Magt, hvormed han var bleven begavet, saa forfulgte de ham med det ubønhørligste Had og endte med at bevirke hans Død.

Der findes Mange nu, der ligesom den ugubelige og vanartede Slægt i Jerserens Dage forlange Tegns for at overbevise dem om Sandheden af det Evangeliebudskab, der sendtes dem igjennem Josef Smith, som, naar de vilde aabne deres Øjne og se, og vilde overtænke, hvad der sker omkring dem, vilde bemærke, at nogle af de mest forbausende Tilkjendegivelser af Guds Kraft udfoldes for de forundrede Nationer, som Jordens Beboere nogensinde vare Vidner til. Profeten Jeremias, talende under Herrens Aands Inspiration, siger os, at „naar den Profets Ord kommer, skal den Profet kendes, at Herren haver sendt ham i Sandhed.“ Den samme Anskuelse udtaltes af Moses, og den gjentoges af mange andre af Profeterne. Nu, i Overensstemmelse med denne Prøve, som alle Kristendommens Bekjendere anerkjende som neblagt ved Herren selv, burde de for længe siden have almindelig anerkjendt Josef Smith for en sand Guds Profet og Tjener, thi aldrig ere en Profets Ord blevne opfyldte hurtigere og mere bogstaveligt end hans. Saa Aar isorvejen forudsagde han de Ulykker, som senere ramte det amerikanske Folk, og udmalede i et klart og tydeligt Sprog de mange bitre Lidelser, som de undergik i hin blodige Krig, der rasede over næsten hele det amerikanske Kontinent; og alle andre Nationer vilde snart blive indviklede i lig-

nende Krig og Besværligheder, thi ethvert Ord, som Profeten Josef udtalte i Herrens Navn, vil visseligen blive opfyldt. Dette er et slaaende Vidnesbyrd, som Verden har for Sandheden af det Evangelium, der forkynedes af de Sidste-Dages Hellige; det er intet utydeligt eller uvist; det er ikke lig mange af de gamle Profetier, som kun hentyde til en ubetydelig Nation eller Folk, eller til en enkelt By; det er ikke udsat for de Indvendinger, som de Vantro ofte fremsøre imod Troværdigheden af Guds Tjeneres Vidnesbyrd, at de have en personlig Kundskab om Sandheden af det Evangelium, der aabenbares igjennem Josef Smith, ved Guds Aands Tilkjendegivelse i deres eget Hjerte — men det er en Profeti, som træffende omtaler de største og stolteste Nationer paa Jorden, og hvis Opfyldelse, med Hensyn til et af de mest blomstrende og udstrakte Riger, som Verden nogensinde har seet, med Jordensstemme uddasuner det sidste Dages Bærts guddomlige Oprindelse.

Atter, dersom vi betragte de Midler, Gud har anvendt, for at frelse de Sidste-Dages Hellige, med de, som han forud brugte for at beskjærme og frelse sit Folk, saa vil Guds Haand ligesaa tydelig være synlig i disse som i hine, omendskjondt Maaden, hvorpaa han har tilkjendegivet sin Magt, har været afhængig af det Folks Tidsperiode og Forhold, for hvem det stete. Da Herren, ved sin Tjener Moses, udførte Israels Børn af Ægypti Land og frelst dem fra Farao og hans Hærskarer, vare de et mægtigt og talrigt Folk. Neppe to Aar efter, at de forlode Ægypten, underrettes vi om, at de talte over 600,000 Mand over 20 Aars Alderen. En saadan Skare, nøje forenede og fast beslattede paa at erhverve Frihed for dem selv og deres Familier, vilde frembyde en frygtelig, om ikke uovervindelig Modstand selv for de mægtigste af Nutidens

Nationer, med hele deres forbedrede Krigsførelse; det vilde derfor ikke have været saa meget ufornuftigt af de israelitiske Anførere at antage, at deres Udfigter til Held vare meget gunstige, dersom de skulde paatage sig at befri deres undertrykte Brødre og Søstre ved Afkastelsen af det ægyptiske Nag, selv om de ikke havde modtaget nogen Aabenbaring fra Gud, befalende dem at foretage sig et saadant Bevæbning, eller Løfte om guddomlig Hjælp til at understøtte dem i dets Udførelse. Men Forholdene have ikke været saaledes med de Sidste-Dages Hellige. Vort Antal, sammenlignet med Israæliternes paa den Tid, der er hentydet til, har været og er endnu aldeles ubetydeligt, medens de Farer, vi have maattet møde, have været langt større, og de Fjender, vi have maattet bekæmpe, langt mægtigere end deres. Ingen uinspireret Mand kunde have haft noget som helst Haab om Held i Oprettelsen af et saadant System som det, Josef Smith lærte, midt i et mægtigt Land, hvis Indbyggere alle vare fjendtligsindede imod ham og hans Lære, og Intet uden den Almægtiges Magt har bevaret den og dens Tilhængere fra Tilintetgjørelse. Mere end én Gang i de Sidste-Dages Helliges Historie har Frelse, menneskeligt talt, syntes umulig. I Missouri, da vi, berovede vore Vaaben, vare kun en Haandsfuld Mænd, omringede af et overvældende Antal af vore Fjender, der tørstede efter vort Blod, og utaalmodigt ventede paa at udføre den Udryddelsesordre, der var bleven udstedt, uden noget Tilflugtssted at ty hen til og uden Magt til at fly, selv om vi havde haft noget, uden Nogen til at løfte sin Stemme til vort Forsvar, og uden nogen anden end Guds Arm at støtte os til, hvilket Andet end vor Bevidsthed om, at vi arbejdede for hans Sag, kunde have opretholdt os, og hvad

Andet end hans almægtige Kraft kunde have frelst os fra vore Fjenders Hænder, der, ligesom et vildt Dyr med dets Bytte imellem Tænderne, kun efter Behag vendte med at opsluge os. Da Blomsten af de Forenede Staters Armé i 1857 drog op imod os, og et almindeligt Fryderaab opsteg fra hele den civiliserede (?) Verden i Forudsættelsen af „Normonerne“ snarlige Udryddelse, hvad Haab kunde der da have været for os, dersom vi ikke havde vidst, at Gud var vor Ven? Vi befandt os midt iblandt en af de mægtigste og rigeste Nationer paa Jordkloden — ikke lig Israæliterne med en Mulighed for at undslippe ud over Grænserne af den forhadte Tyrans Lande, men indesluttede paa enhver Side — vi kunde vende os, hvorhen vi vilde, mod Nord, Syd, Ost eller Vest, overalt vare vi omgivne af Territorier, som tilhørte vore Fjender, der vare rede til, i samme Øjeblik vi betraadte deres ugæstfrie Jordbund, at fuldende det Ødelæggelsens Værk, der var paabegyndt af Regeringens bevæbnede og uniformerede Tjenere. Hvad skulde vi gjøre? I Betragtning af Antallet var Modstand ikke alene haabløs, men tillige Galtskab; vi vare kun nogle saa Tusind, medens vore Fjender talte Millioner, og hundrede Tusinder af Sværde vare rede til at fare af Steben paa Regeringens Befaling, for at svinges af grumme Hænder imod de fredelige og næsten forsvarløse „Normoner“. Vore Fjender støttedes tillige af hele den mægtige Republiks Velstand og Hjælpekilder, som sendte dem; de vare grundig disciplinerede, udmærket bevæbnede og vel provianterede; vi vare næsten blottede for Vaaben og Ammunition og uden andre Hjælpe midler end vore Sikkerhedssteder i Bjergene, og hvad vi maatte kunne erholde fra vore Fjender i Krigens omstiftende Held — i hvilkensomhelst Retning

vi end vendte os, forat søge efter en Udvæj ved almindelige menneskelige Midler, var Horizonten mørk og uheldsvanger, og den eneste Udfigt, der viste sig for os, syntes at være den, for en kort Tid at kjæmpe mandigt, for at forsvare vore Friheder, vore Familier og vore Hjem imod Tyrannernes overvældende Hærskarer, og derefter nedlægge vore Legemer under vore Bjergdales grønne Græstæppe, eller efterlade dem til at hensmuldre i de ujævne Hulveje i vore Bjergpasse, med den eneste Trost, at vi havde levet i Lydighed til Guds Befalinger, foretrukket at dø som fri Mænd, fremfor at leve i Slaveri, og at Fremtidens Slægter vilde tildele os den Hæder, vi saa retmæssigt havde vundet, ved at regne os iblandt Martyrerne for den menneskelige Friheds og Fremstridts Sag. Ingen Andre end os selv forudsaa paa hin Tid noget fordelagtigere Udfald for os af den ulige Kamp, end det her beskrevne; men vi vidste, at Gud var vor Ven, og at Alt vilde ende heldigt for os; og hvor stort maa ikke vore Fjenders Raseri og Verdens Forbauselse have været ved at se de Forenede Staters Regjering nedstige fra den høje, kjendte pinlige Stilling, den havde indtaget, og gjøre med os — hvad den siden den Tid

har vægret sig ved at gjøre overfor den frygteligste og farligste Fjende, den nogen- sinde har haft at bekjempe, kjendt opfordret dertil af en af de mægtigste Regjeringer i Europa, nemlig at sende Befuldmægtigede paa Regjeringens Vegne, forat møde vort Folks Repræsentanter, erkjendte sig om og love at lindre deres Nød, og slutte en fredelig Overenskomst med dem; og dette medens Bergenes Pässe og Hulveje endnu vare bevogtede af vore Mænd, og den angribende Armé var nødsaget til at vente udenfor Territoriet, indtil Udfaldet af Affendingenes Raadslagning blev bekjendt. Hvad Andet end den Almægtiges ligefremme Paavirkning til vor Fordel kunde under de daværende truende Omstændigheder have bevirket et saa vidunderligt Resultat, og have bragt os saa megen Betsignelse og Lykke, som siden blev os tildele? Naar Fremtidens Slægter læse denne Tidperiode i Verdenshistorien, saa ville de forundre sig ligesaa meget, om ikke mere, over de nuværende Jordboeres Haardhertethed og Bantro, som disse idag forundre sig over Farao og hans Folks eller de fordærvede Føders i Frelserens Dage.

Nutidens Babylon.

(Fra «Millennial Star.»)

Vore Læsere ville paa en anden Side finde en Fortegnelse over 120 forskjellige Trossamfund, der ere opgivne for General-Registratoren i December 1873. Hvor ufuldstændigt dette end kan være som en Liste over de forskjellige Religionspartier, der nu eksistere i Kristenheden, saa

tjener det dog til at paavise den sørgelige Forfatning, hvori den religiøse Verden befinder sig.

Gud kan ikke være Ophav til saamegen Forvirring, ej heller kan Kristus eller den Hellig-Aand være Forkyndere af saa mange stridende Lærdomme. Enten

er Kristi Kirke aldeles ikke paa Jorden, eller den findes kun iblandt et af disse Trossamfund. Uagtet de Kristne søge at benægte dette, vide de dog meget vel, at to modstridende Kirker med modsatte Trosheljendelser og modsigende Læresætninger, ikke begge kunne udgjøre Kristi Kirke. De tidligere Reformatorer vilde ikke have udstilt sig fra den romerske Kirke og ladet sig banlyse af den, dersom de havde troet den at være Kristi Kirke. Gjæller kan den pavelige Kirke anerkjende Protestanterne for at være i nogenstøms Hensende Medlemmer af Kristi Kirke, hvorfra de have ajsfaaret og banlyst dem.

Det kunde her være påsende at spørge, paa hvilken Maade de banlyste Reformatorer nogenstøms bleve Medlemmer af Kristi Kirke. Det var visjelig ikke ved nogen Myndighed fra Rom, undtagen Banbullen stulde indeholde denne Befuldmægtigelse. Der er neppe Noget, hvori de protestantiske Kirkers Svagthed mere øjensynligt lægges for Dagen, end netop den anglikanske Kirkes Stilling overfor Spørgsmaalet om den apostoliske Følgerække. Med Hensyn hertil citere vi følgende Bemærkninger af et nylig udkommet Numer af «the Edinburgh Scotsman»: „Den blotte Hentydning til Muligheden af en Underhandling med den romerske Kirke var tilstrækkelig til at sætte Størstedelen af den anglikanske Kirke i Fyr og Flamme; men Bistoppernes Kammer har i en højtidelig Kirkeforsamling i Westminster nylig ofret en hel Uge paa Befordringen af Underhandlinger med Athen, Moskva, St. Petersburg eller hvilketstøms andet Sted, hvor Hovedet for den græske Kirke, dersom den forøvrigt har noget Hoved, kan findes, og Ingen har bekværet sig derved. Den anglikanske Kirke har, dersom man kan dømmes efter, hvad en af dens Bistopper siger om den, en umættelig, stedsebarende

Længsel efter, hvad man kalder „Kristenhedens Gjenforening“, og medens saadanne Medlemmer af dens Faaresti som Doktor Pusey og den ajsdøde Biskop af Brechin og „Presbyterianeren Anglikanus“ søge eller søgte denne Gjenforening i Retning af Rom, saa ere Bistopperne for dem selv af den Mening, at med et fint Kneb, med Hensyn til en vis Sætning, paa en af Siderne, og nogle saa andre gjensidige Indrømmelser kunde den græske Kirke maaste bevæges til at anerkjende den anglikanske Institution og indgaa Fællesskab med de to Samsund. Denne fornøjelige Plan blev i mange Dage debatteret af Bistopperne i deres sidste Kirkeforsamling, og af Alt, hvad deres Herligheder sagde, var Intet mere mærkbar, end deres Ungsteligjhed for at blive anerkjendte af deres græske Brødre. Paa Bunden af alt dette ligger en Tanke, som kunde udtrykkes saaledes: Den apostoliske Følgerække og Ordenen i den græske Kirke ere ubestridte af Rom, vor Følgerække og Orden kunne derimod bestrides. Rom som Vedtægt fornægter os, den græske Kirke vil ikke anerkjende os; dersom vi kunde saa denne til at anerkjende os og slutte et Forbund med os, saa vilde vi indvinde en stor Fordel og ikke længere være udsatte for den Forhaanelse at være et isoleret Samsund.“

Det morer os at lægge Mærke til den Maade, hvorpaa «the Scotsman» fremstiller Forholdene; som naar Halen af en død Hund opfordrede en levende Hund til at slutte Forbund med den, og derved gjøre den omtalte Hale til en fuldstændig Hund! Men, alvorlig talt, hvem kan ikke indse, at dersom den anglikanske Kirke virkelig var den sande, vilde den hverken underhandle med den græske, den romerske eller nogenstøms anden Kirke for at sikre sig en Fordring paa apostolisk Følgerække?

Den mest barmhjertige Ting, der kan siges om den anglikanske Kirke med Hensyn til dens Tilværelse, er, at dens Grundlæggere, forsørkede eller misfornøiede med de pavelige Bederslyggeligheder, indstiftede en ny Kirke, men uden tilstrækkelig Myndighed. Alle ville samtykke i, at dersom Jesus ikke havde været Guds Søn, vilde han have været en Bedrager, og at dersom Peter, Jakob og Johannes ikke vare retmæssigt bemyndigede til at organisere Kristi Kirke, saaledes som de gjorde Paastand paa, saa havde de ligeledes været Bedrager; hvad skulle vi da sige om Grundlæggerne af den anglikanske Kirke som Oprettere af den sande Kristi Kirke? Dersom Kristus og hans Apostle ikke vare blevne kaldede, udvalgte og ordinerede af Gud til det selv samme Arbejde, kunde Kirken, som de oprettede, aldrig have været Guds Kirke. Altsaa, dersom Grundlæggerne af den anglikanske Kirke ikke bleve ligedan kaldede og ordinerede af Gud, saa kan Kirken, som de oprettede, heller ikke være Kristi Kirke.

Vi tage det for afgjort, at den romersk-katholske Kirke ikke er den sande Kirke, fordi den forsømmer Evangeliet's Grundprinciper og af mange andre Grunde, som det er unødvendigt at dvæle ved her, efter som Protestanterne allerede stemme overens med os i denne Henseende. Vi erklære ogsaa, at den anglikanske Kirke ikke kan være Kristi Kirke af følgende simple, tydelige og ligefremme Grunde. For det Første, ved at afsværge den romerske Kirke, har den frasagt sig enhver Fordring paa den apostoliske Følgerække og ladet sig banlyse derfra. For det Andet, den gjør ikke Fordring paa, at dens Grundlæggere modtog særlig Befuldmægtigelse og Befaling fra Gud til at oprette Kristi Kirke. For det Tredie, fordi den i Lighed med den pavelige Kirke

forsømmer Grundprinciperne i Kristi Evangelium, nemlig Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse samt Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, uden hvilket Ingen blev optaget som Medlem af Kristi Kirke i den apostoliske Tidkalder.

Vi ville dernæst i vor Sagen efter den sande Kristi Kirke henvende vor Opmærksomhed paa de mange andre afvigende og uoverensstemmende Sekter i Kristenheden. Naar man vil være ærlig nok til at indrømme disse Forudsætninger, vil man med Hensyn til disse komme til samme Resultat som med den katolske og anglikanske Kirke. Er det antageligt, at Afvigere fra Statskirken virkelig tro den at være Kristi Kirke, og dog i deres Sagen efter Frelse lade sig afhjære fra den? Visselig ikke. Spørg Wesleyaneren, Baptisten, Presbyterianeren, hvorfor de forlode Statskirken, og de ville svare Dig, at den lærer baade de første og de højere Læresætninger aldeles modstridende Kristi og Apostlenes Lærdomme. Sikkerlig kunde Kristi Kirke ikke forkynde falske Lærdomme. Dersom dette var muligt, kunde den pavelige Kirke ligesaa vel være Kristi Kirke. De ville ligeledes fortælle Dig om Kaldsret og Simoni (Ager med geistlige Embeder), saaledes som de eksistere i Statskirken, en Kaldsret, der i England og Wales er vurderet til 4 Millioner Pund Sterling. Det er et System, som ikke har sin Oprindelse fra den apostoliske Tidkalder, men fra Kirkesamlingen i Orange i Aaret 441; et System, som har fornødret Kristendommen til et blot og bart Middel til at erhverve sig Rigdom og Anseelse. De ville maafe citere for Dig en Bemærkning af Kansler Gerson i hans Prædiken til Kirkesamlingen i Pisa, der hentydes til af Neander i hans Kirkehistorie: „Stræber Geistligheden, spurgte han, ikke

langt mere efter, hvorledes de kunne erhverve sig Fordele efter Justinians Love, end efter at oplære Folket efter Kristi Love?" De ville fortælle Dig, at baade for og efter Reformationen og indtil den Dag idag ere disse Embeder Gjenstand for Salg og Luffhandel. At Simoni var da og er nu ganske almindelig; at der idag er 1138 Præsteskald i 1030 Geistliges Hænder, fordi de ere kjøbt af eller til dem — dette er ubestridelig sandt. Kristus bød sit Præstedomme at gaa og prædike „uden Pung og Tasse“, ikke at gjøre Evangeliet til en Handelsvare.

Men følger heraf, at Enhver, som blot forkaster den pabelige eller den protestantiske Kirke, derfor er bemyndiget til at oprette Kristi Kirke? Visse! Ikke. Vi læse, at Kristus personlig ordinerede sine Apostle. (Joh. 15, 16.) Atter, at Peter, Jakob og Johannes ledsagede Jesus op paa Forflarelsens Bjerg, uden tvivl for at modtage de af Præstedømmets Nøgler, der holdtes af Moses og Elias. (Math. 17, 1—6.) Videre, at Jesus bød sine Apostle, uagtet deres Ordination, at tæve i Jerusalem og ikke at fortsætte deres Virken, førend de vare blevne iøjnede med Kraft fra det Høje. (Lukas 24, 49.) Og alt dette forat fuldbyrde den lovlige Oprettelse af Kristi Kirke paa Jorden. Derjom Kristus og hans Apostle ikke kunde oprette Kirken uden tilbørlig Myndighed fra Gud, Innde da Kalvin, Menno eller Wesley gjøre det? Visse! Ikke.

Hvad er da det, der idag fremstiller sig for vort Blik? Idet vi indrømme Mange deres gode Hensigter og rene Bevæggrunde, er det ikke desto mindre sandt, at vi stue ikke én, men idetmindste 120 saakaldte Kristi Kirker! Udvortes bekyndende én Bibel, én Lovbog, én Tro, ét Haab og én Kaldelse, og dog i Virkelig-

heden modstræbende, modsigende, besjæmpende hinanden, indtil de Urlige, Fremadstræbende og Oprigtige iblandt Menneffene tilfidsst blive ledte ind i en saa forviklet Labyrinth, at de tilfidsst neppe vide om Religion ikke, efter alt, er en Opfindelse af Menneffene alene for at vinde Fordel. Vel kunde Herren forbyde Drengen Josef Smith at slutte sig til nogen af de da eksisterende Sekter. Herren har aabenbaret til denne Slægt, at „alle disse Troslærdomme ere en Vederstyggelighed i hans Øjne; at disses Lærere ere alle fordærvede, at de holde sig nær til Herren med sin Mund og ære ham med Lærerne, men at deres Hjerter ere langt fra ham, at de forkynde Mennekelærdomme og have Gudfrugtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“

Men lovet være Herrens Navn, thi han har gjengivet sit fordums Evangelium i den Hensigt at gjenoprette sit Rige paa Jorden, for aldrig mere at rømstødes. Engle i Besiddelse af Myndighed ere nedstegne fra Herlighedens Regioner, for atter at forlene Mænd med det hellige Præstedomme. Paa denne Maade er Herrens Hensigter og Villie bleven aabenbaret til den Villige og Lydige, saa at hans Villie i Virkeligheden „kan se paa Jorden, som den ser i Himlen.“ Herrens Villie og Hensigter med de Urlige og Oprigtige af denne Slægt er, at de skulle komme ud af Nutidens Babylon, at de skulle forlade „den store Stjæge og alle hendes Dotre“ og forsamle sig med Herrens Folk i et udvalgt Land, der er bleven forbeholdt Indsamlingsen, hvor de kunne lære om hans Veje og vandre paa hans Stier. Han har sagt: „Gaar bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager, thi hendes Synder naa indtil Himlen, og Gud haver kommet hendes

Uretfærdigheder ihu." Derfor skulle hendes med Ild, thi stærk er den Herre des Plager komme paa én Dag: Død, Gud, som dommer hende. Corrig og Hunger, og hun skal opbræn-

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Emigrationen.

Til Underretning for disse, som iaar agte at afgaa med første Emigration, ville vi bekendtgjøre, at saame er bestemt at skulle afgaa fra Kjøbenhavn den 22de Juni førstkomende, og at Priserne for Vogne og Børn ere fastsatte saaledes:

Vogne	274 Kr.
Børn over 5 og under 12 Aar	137 -
— 1 — 5 —	50 -
Battebørn (under 1 Aar)	20 -

Dog maa det erindres, at disse Priser kun gjælde for Rejsen fra Kjøbenhavn til Ogden, Utah. Ønsker man at befordres videre med Banen, enten Nord eller Syd i Territoriet, maa man herfor erlægge ekstra Betaling. Saaledes koster det fra Ogden til Salt Lake City paa Utah Centralbane omtrent 5 Kroner for Vogne, Børn mellem 5 og 12 Aar det Halve, og Børn under 5 Aar rejse frit. Ligeledes gjøres Emigranterne opmærksomme paa, at de under deres Ophold i Kjøbenhavn maa udrede alle dermed forbundne Omkostninger, og maa forsyne sig med Proviant paa Rejsen fra Kjøbenhavn til Liverpool, som medtager 4 à 5 Dage, og fra New York til Ogden, hvortil hver Person behøver omtrent 10 Kroner i kontante Penge. Ligesom forrige Aar er det tilladt enhver Vogn (o: Enhver, der er over 12 Aar gammel) at have 90 Pund Bagage, Børn over 5 og under 12 Aar 45 Pund, Børn under 5 Aar ingen fri Bagage. Overvægt betales med 33 Ore pr. Pund, som maa indbetales til Kontoret for Emigrationens Afgang. Kasser og Bagage af enhver Slags maa mærkes tydelig med Maling, idet Tjenerens Navn og Bestemmelsssted — enten Ogden eller Salt Lake City — maa staa anført paa enhver større Gjenstand. Skulde de Hellige ønske nærmere Bæst med Hensyn til Rejsen, bedes de i saa Henseende at henvende sig til deres respektive Konferencepræsidenter, som beredvilligt ville staa dem bi med Raad og Daad. Ligeledes gjøres de Præsiderende opmærksomme paa, at Penge og Navnelister maa være indsendte til Kontoret senest inden den 15de Juni.

Enhver Hellig, som denne Gang har Lejlighed til at forlade Babylon, skulde ikke tiltræde sin Rejse, forinden han havde opfyldt sine Forpligtelser, betalt sin Gjæld og opgjort sit Mellembværende med dem, med hvem han har staaet i Forbindelse, thi en modsat Fremgangsmaade vilde ikke alene bringe Stam og Skjændsel over En selv, men vilde ogsaa til en vis Grad skade Kirken som et Hele. Lad derfor Enhver se vel til at efterkomme dette Raad, saa at Intet skal træde hindrende iveren for

hans fremtidige Lykke og Velsærd. — Sluttelig ville vi kun sige et Par Ord til dem, som ikke have Lejlighed denne Gang til at emigrere. Dgiv ikke Haabet eller formindst Eders Anstrængelser for saasnart som mulig at komme bort fra Babylon, men tag derimod fat med desto større Iver og Kraft og forarbejd Eders egen Udfrielse, saa vil Tiden nok snart oprinde for Eder, da Eders Dnsters Maal vil blive realiseret.

Religiøse Sekter.

(Fra «Public Opinion».)

Det Følgende er en Fortegnelse over de forskjellige Benævnelser for religiøse Sekter, som indtil December 1873 ere blevne opgivne for General-Registratoren: Adventister, Apostoliste, ny-armenist Samfund, Baptister, døbte Troende, Kristi Troende, Bibel-Kristne, Bibel-Værn-Samfund, Brødre, Kalvinister, kalvinistiske Baptister, katolsk-apostolisk Kirke, Kristofianer, Kristne, kristne Troende, kristne Brødre, kristne Eliafiter, kristne Israelliter, kristne Mission, kristne Total-Afholdenhedsmand, kristne Maadeholdsmænd, kristne Unionister, stoff Kirke, Kristi Kirke, Folkets Kirke, Fremstrids-Kirken, Grevinden af Huntingtons Forening, Kristi Disciple, Jesu Kristi Disciple, rettroende græsk Kirke, Glettker, episkopalske Dissenter, evangeliske Unionister, den Herre Jesu Kristi Tilhængere, fri katolsk, kristen Kirke, frie Kristne, frit kristent Samfund, fri Kirke, fri (episkopalsk) Kirke, fri engelsk Kirke, frie evangelisk-kristne Brødre, fri evangelisk Kirke, de af Raade frie evangeliske Kristne, fri Unions Kirke, almindelige Baptister, almindelige Baptisters nye Samfund, tyds lutheransk Kirke, tyds romersk-katolsk Kirke, Glasfiter, Hæderssamfundet, græsk-katolsk Kirke, Halleluja-Samfundet, Haab-Partiet, de Uafhængige, de uafhængige religiøse Reformatorer, de uafhængige Unio-

nister, Inghaniter, Israelliter, Jøder, Sidste-Dages Hellige, nyere Methodister, Moravianer, ny Kirke, nyt wesleyansk Samfund, Ny-Jerusalem's Kirke, gamle Baptister, oprindelig wesleyansk Samfund, orthodox østlig Kirke, særskilte Baptister, sælsomme Foll, Plymouth Brødre, presbyterianiske Baptister, presbyterianisk Kirke i England, oprindelige Kristne, oprindelige Methodister, Progressionister, protestantiske Medlemmer af den engelske Kirke, protestantisk Forening, Protestanter, som for en Del bekjende sig til den engelske Kirke, men som forkaste dens Regler og Stille; Providence, Kvæker, Sværmere, opmuntrende Pietister, reformeret engelsk Kirke, reformerede Presbyterianer eller Konfødererte, Reformatorer, fri reformeret Kirke af wesleyanske Methodister, Tilflugts-Methodister, Revivalister, Opvækkelses-Samfundet, romerske Katholiker, Salem-Samfundet, Sandemane, stoffe Baptister, anden Advent-Brødre, Separatister (protestantiske), syvende Dags Baptister, den nye Kirkes Samfund, aandelig Kirke, strenge Baptister, Svedenborgianer, maadeholdne Methodister, beviselig Independent Kirke, Trinitarier, Union Baptister, Unionister, Unitarier, unitariske Baptister, unitariske Kristne, de forenede Brødre eller Moravianer, forenet kristen Kirke, forenet fri Methodist-

kirke, forenede Presbyterianer, vallifiste kalvinistiske Metodister, vallifiste fri Presbyterianer, Wesleyaner, wesleyansk metodistisk Samfund, wesleyanske Refor-

matorer, wesleyansk reformert Høderksamfund, Arbejderens evangeliske Missionskappel.

Udholdenhed.

(Fra „Millennial Star“.)

Ved at gennemlæse Bibelens hellige Blade, ville vi finde, at hele denne Bogs Indhold udviser, at Herren finder Behag i at lede sit Folk igjennem de mest prøvende Scener af Forfølgelse og Nød.

Abraham, hvem Herren prøvede til det Yderste, blev af ham befalet til at fremføre sin eneste Søn som Brændoffer paa Offeralteret; hviseaarsag Abraham, forat vise Lydighed mod denne himmelske Befaling, bandt sin Søn paa Alteret, tog Kniven og var ved at bibringe ham Dødsstødet, da han standsedes af Herrens Engel, der raabte til ham fra Himlen og bød ham ikke at dræbe Drengen. Nu, dersom Abraham havde givet efter for sine naturlige Følelser, vilde han aldrig have forsøgt at opfylde denne (for det naturlige Mennefte) urimelige Befaling. Men Abraham var nidkær i Udførelsen af Herrens Villie, hvor pinligt det end maatte være for hans personlige Følelser, og derfor velsignede Herren ham storligen og sagde: „Jeg har svoret ved mig, at fordi Du gjorde dette Stykke og ikke sparede din Søn, din eneste, derfor vil jeg storligen velsigne Dig, og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himlen og som Sand, der er hos Havets Bredder, og din Sæd skal eje sine Vjenders Port, og ubi din Sæd skulle alle Folk paa Jorden velsignes.“

Vi ville dernæst omtale Job, hvem

Herren tilfod at blive prøvet meget haardt. Det ene Sendebud kom efter det andet og bragte ham de sorgelige Tidender om Tabet af hans Ejendomme, og tilsidst om hans Sønners og Døtres Død. Han bar alt dette med Taalmodighed og beklagede sig ikke. Herren prøvede ham end ydermere ved at lade hans Legeme angribe af en vinfuld Sygdom, og forat sørøge hans Kummer, onskede hans Hustru, at han skulde forbande Gud og dø. Men Job var ikke tilbøjelig til at give efter for sin Hustrus Dvertalelser, men gav hende en skarp Tretteskættelse for hendes Daarsskab. Han bevarede vedvarende sin Retfærdighed og syndede ikke, eller gif taabeligt irette med Gud, uagtet den svære Pine tilsidst var nærved at bringe ham til Fortvivlelse. Og fordi han var trofast saavel i Fattigdom og Lidelser, som i Rigdom, velsignede Herren ham efter at han var prøvet tilstrækkeligt, og gav ham dobbelt saa megen Rigdom og ligesaa mange Søner og Døtre, som han havde iforvejen.

Paulus siger i Brevet til de Hebræer: „De Hellige bleve udspilede til Pinsel, og toge ikke imod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse. Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelsel, tilmed Lænker og Jængsel; de bleve stenede, gennemsaugede, fristede, henrettede med Sværd, gif omkring i Faare- og Gedestind,

lidende Mangel, betrængte, mishandlede (dem var Verden ikke værd), ombankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kloster." Paulus, Petrus og Andre bleve slagne og sænglede mange Gange; Guds Folks Levnet har i Virkeligheden i alle Tidssaldre været en fortsat Række af Prøvelser og Forsølgelser. Der staar ogsaa skrevet: „Alle, som vil leve gudeligen i Kristo Jesu, skulle lide Forsølgelse." Det er gennem megen Trængsel vi skulle indgaa i Guds Rige. Vi ere befalede „at forarbejde vor Saliggjørelse med Frygt og Bæven." Jesus, siger idet han taler til sine Disciple: „I skulle blive hadede af Alle for mit Navns Skyld, men hvo, som er bestandig indtil Enden, han skal blive salig. Frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men kunne ikke slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, som kan fordærve Sjæl og Legeme i Helvede." Han siger ogsaa: „Salige ere de, som lide Forsølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere I, naar man bespøtter og forfølger og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare for Eder." Jesus siger ogsaa: „Hvo som vil komme efter mig, skal fornægte sig selv, og daglig tage sit Kors op og følge mig. Thi hvo, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men hvo, som mister sit Liv for min Skyld, skal frelse det." Alle, som hverdes for Forløserens Sag, burde forberede sig paa Forsølgelser og Prøvelser, thi Profeten Jeremias siger: „Herren prøver den Retfærdige." Nogle kunne spørge: „Finder Herren Behag i at se sine Børn forfulgte og mishandlede? eller hvorfor forer han dem igennem saadanne svære Prøvelser?" Jeg svarer, at det er ikke fordi Herren glæder sig over

at se sit Folk lide, men det er for at gjøre dem suldkomne; de kunne ikke gøres suldkomne uden Lidelser, og det er Herrens Vilie at gjøre hele sit Folk suldkomment. Naar vi smage det Bitre, ere vi bedre istand til at sætte Pris paa det Søde. Naar vi have prøvet den hedenske Verdens Lidelse, Nag og Glendighed, da ville vi bedre være istand til at statte den evige Glæde, Rigdom og Frihed, som vil findes, naar „Riget og Magten og Rigerens Storhed, som er under al Himlen, er givet til et Folk, som er den Højstes Hellige, og naar Verdens Riger er blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed" (med sine Hellige), thi der staar skrevet: „Dersom vi holde ud, skulle vi og regjere med ham; dersom vi fornægte, skal han ogsaa fornægte os."

Et andet Formaal, som Herren har ved at føre sit Folk igennem Prøvelser, er at forsøge om de vilde være trofaste i alle Ting, thi Herren vil have et prøvet Folk, og „hvo, som ikke vil lide Trængsler, kan ikke blive helliggjort." Omendkjendt Herren vil prøve sit Folk, vil han dog ikke lade deres Prøvelser blive store, end at de kunne udholde dem, thi han har sagt, at ligesom deres Dag er, saa skal deres Kræfter være. Kristi Kirke vil prøve Enhver, som indkommer i den, thi den er en Lutrer; ligesom Smeden lader Metallet gaa igennem Ilden forat forædle det, saaledes vil Herren føre sit Folk igennem svære Prøvelser forat lutre dem. Men ah! hvormange ere ikke de, som ej bestaa Proverne, men ligesom hine, der i Frelsetens Lignelse om Sødefornet annamme Ordet paa Stengrund, og naar Trængsel eller Forsølgelse sker for Ordets Skyld forarges, vende sig bort fra Sandheden, og hvem det gaar som Ordets sproget siger: „Hunden vender sig igjen til sit eget Spy og Soen, som var toet, til den

stidne Sole." Ved at overtænke disse Ting, ere mine Følelser blandede med Melblidenhed og Sorg, Melblidenhed med deres Svaghed og Sorg over deres ringe Mod, dersom de ikke ville dele Trængselen og Arbejdet for at opbygge Frelserens Rige, ville de heller ikke blive delagtige i den Lykke, Hæder og Herlighed, som de ville glæde sig ved, der blive bestandige indtil Enden," naar det store Værk er fuldendt; omendstjændt de uidentvivel nok vilde lide at dele Herligheden med den Trofaste, men have ikke Mod nok til at hjælpe at vinde den. Seg vil ikke forsøge at beskrive deres Følelser, som ikke have holdt fast ved „Sandheden, som den er i Jesus," men ere affaldne deraf, naar de se, at deres Brødre, med hvem de engang vare forbundne og med hvem de engang vare forenede i Herren, leve og regjere i Retfærdighed og Herlighed paa Jorden med Jesus i Spidsen og sammen med alle de energiske og ædle Sandheds-helte, der have levet paa Jorden siden Verdens Begyndelse, og selv finde sig stød udenfor.

Dersom der findes noget Udelte og Godt hos en Mand eller en Kvinde, da vil dette Værk snart bringe det for Lyset; Kristi Kirke vil snart prøve, hvad Folk er, om de ere ædle eller ikke, den vil snart prøve, hvem der er Faar og hvem der er Bukke, hvem der er paa Herrens Side og hvem der ikke er.

De foruds Hellige have sat os et Exempel, værdigt til Efterfølgelse; de uholdt de strækkeligste Forsølgelser og Prø-

velfer for Evangeliets Skyld, men forbleve dog trofaste i deres dybeste Glendighed, og Herren har sagt, at hvo, som er trofast i Trængsel, hans Løn skal være stor i Himmeriges Rige. Jesus siger: „Sandelig, sandelig siger jeg eder, der er Ingen, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Agre for min Skyld, der jo skal faa hundrede Fold igjen nu i denne Tid, Huse og Brødre og Søstre og Modre og Børn og Agre under Forsølgelser og i den tilkommende Verden et evigt Liv." Apostelen Johannes saa, medens han var henrykt i et himmelsk Syn, en utallig Skare, staaende for Tronen og for Lammet, iførte lange hvide Klæder med Palmegrene i Hænderne; og paa Spørgsmaalet om, hvem de vare, og hvorfra de kom, lod Svaret i følgende Ord: „Disse ere de, som ere komne ud af den store Trængsel, og have tvættet deres lange Kjorteler og have gjort dem hvide i Lammets Blod." O I Sidste-Dages Hellige! lad de Gamle være Eders Forbilleder; vær modige, hold urokkelig fast ved Sandheden, saml eder et Liggendefæ i Himlen, hvor Møl og Rust ikke fordærve, og hvor Lyde ikke gjenembryde og stjæle; og I skulle blive kronede med Retfærdighed iblandt Jordens Udle, som have levet og døet for Gud i de forskjellige Tidsaldre, som have vundet en Hæder, der varer i al Evighed, og som ville modtage en ubislidelig Krone.

Lykken giver os Venner, men det er Modgangen, som prøver dem.

En Person kan have et tusind intime Bekendtskaber, men ikke en eneste sand Ven.

Bibelen's Bøger.

(Fra «Millennial Star.»)

Naar og af hvem ere det Gamle Testaments Bøger først blebne samlede og ordnede?

Af Esra omtrent 450 Aar før Kristus. De fem Mosebøger vare blebne opbevarede sammen med Pagtens Ark. (5te Moseb. 31. 24, 26.), og Josva havde skrevet den Del af Skriften, der bærer hans Navn, i „Herrens Lovbog. (Josva 8 og 24, 26.)

Hvilke ere de væsentligste Oversættelser af Bibelen?

Septuagintaen, Bulgataen, den douay'ske og den engelske eller Kong Jakobs Oversættelse.

Hvad er Meningen af Ordet Septuaginta?

Halvsjerd's. Oversættelsen blev kaldet saaledes, fordi den udførtes af 70 Mænd, eller rettere 72 Mænd; der var nemlig i det Djemed bleben udvalgt 6 Mænd af hver af de 12 Israels Stammer.

Naar og hvor skete denne Oversættelse?

I Alexandria i Egypten omtrent 200 Aar før Kristus. Det var en Oversættelse af det Gamle Testamente fra Hebraisk til Græsk.

Hvorledes blev denne Oversættelse betragtet af Jøderne paa Kristi Tid?

Den blev betragtet med særlig Værbøighed. Vor Frelser og hans Apostle citerede i Almindelighed fra den i deres Taler.

Hvilken Oversættelse er det, der kaldes Bulgata?

Det er en latin'sk Oversættelse af Septuagintaen og ikke fra Hebraisk; den kaldes Bulgata, fordi det er den eneste Oversættelse, som den romersk-katholske Kirke anser for paalidelig, og er den i hin Kirke almindelige Version.

Naar og af hvem udførtes denne Oversættelse?

Af Jerome, omtrent 400 Aar efter Kristi Fødsel.

Hvad er Douay Bibelen?

Det er en engelsk Oversættelse af Bulgataen med Bemærkninger og Udtydninger, og er den eneste engelske Bibel, der anerkjendes af den romersk-katholske Kirke.

Hvoraf fik den sit Navn?

Af Stedet, hvor den blev udgivet — Douay, en By i Frankrig.

Naar blev den udgivet?

I Aaret 1610.

Hvorfor afviger den saameget fra den engelske Bibel?

Fordi den oversattes ikke fra Hebraisk, men fra Bulgataen, hvilken atter var oversat fra Septuagintaen, og var meget unøjagtig. Den kunde aldrig være saa korrekt, som en Oversættelse direkte fra Hebraisk.

Hvorfor kaldes den engelske Bibel „Kong Jakobs Bibel“?

Fordi den udførtes under Jakob den Tredie, Konge af England.

Naar blev den paabegyndt, og naar fuldendtes den?

I Aaret 1607 blev Værket paabegyndt, det fuldendtes i omtrent 3 Aar og offentliggjordes 1611.

Af hvem udførtes Oversættelsen?

54 af de lærdeste Mænd i Kongeriget bleve udnævnte til dette Hverv. Syv af disse gjorde ikke Tjeneste, hvorved Antallet paa dem, som i Birkeligheden vare beskæftigede med Arbejdet, reduceredes til 47.

Hvorledes blev Arbejdet fordelt mellem dette Antal?

De bleve fordelte i 6 Klasser; hver af disse fik anvist en vis Del af Bibelen

til at oversætte, ikke fra Latin, ej heller fra Septuagintaen, men direkte fra det originale Hebraiske og Græske.

Hvornaar stete den tidligste Inddeling af Bibelen?

Den, der formodes at være gjort af Ezra. Det Gamle Testaments Bøger bleve inddelte i 3 Klasser: „Loven“, „Profeterne“ og „Skrifterne“ eller „Salmerne“. Det er dette, Jersleren hentyder til (Luk. 24, 44.), idet han siger: „De Ting bør allesammen at fuldkommes, som ere skrevne i Mose Lov og Profeterne og Salmerne om mig.“

Naar og ved hvem blev Bibelen først inddelt i Kapitler?

Dette antages almindelig at være gjort af Kardinal Hugo Aar 1240 efter Kristi Fødsel. Men allerede saa tidligt som i det tredie Aarhundrede vare de 4 Evangelier inddelte i Kapitler.

Naar og ved hvem ere Kapitlerne blevne inddelte i Vers?

Af Robert Stevens i Aaret 1551. Det berettes, at han udførte Størstedelen af dette trættende Arbejde tilhæst, medens han var paa en Rejse.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor“.)

(Fortsat).

Hermed lagdes Sandheden af det gamle Ordsprog for Dagen: „Martyrernes Blod er Kirkenes Sæd.“ Skjøndt de Eldste i Stor-Britannien mødte nogen Modstand ved at forkynde deres Principer, saa fandtes der dog en vis Grad af Overbærenhed, som ikke engang fandtes hjemme i den foregivne fri amerikanske Republik. Denne Omstændighed skyldtes rimeligvis for en stor Del det Held, vore Eldste havde med deres Prædiken i hine tidlige Dage, og det er en Kjendsgjerning, at omendskjøndt den omtalte Ansøgning til Dronningen ikke bevilgedes, saa skyldes hendes Majestæt og de Regjerende i hendes Rige meget, fordi de have tilladt Evangeliet at blive udbredt i dette Land (England), uagtet de kunde have anvendt deres Indflydelse og Magt til at forhindre det.

I alle Lande, hvor Pressen er fri,

saaledes som i Amerika, er den et meget virksomt Middel til Dannelsen af den offentlige Mening; og de, som vare i Kirken og vare vel bekendte med dens Historie i tidligere Tid, vide, at meget af den offentlige Fordom imod de Hellige skyldtes næsten udelukkende de falske Beretninger, der offentliggjordes i Landets Aviser, hvoraf mange, foruden at trykke løgnagtige Meddelelser om vort Folk, omtalte dem med de bitreste Udtryk og søgte at rekkærdiggjøre deres Forsølgere. Der var desuagtet nogle saa, som indtog et bestemt Standpunkt imod den lovlose Fremgangsmaade, hvorunder de Hellige lede saa meget, og uagtet de ikke bekymrede sig Noget om „Mormonismen“ selv, talte de dog med stærke Udtryk imod de Voldsgjæringer, der vare udøvede imod „Mormonerne“ og dablede Autoriteterne, navnlig i Illinois, fordi de havde

understøttet eller tilladt dem. Den Holdning, som Blade af denne Art udbiste, havde den Virkning i Løbet af nogle saa Maaneder at bevirkte et delvist Omflag i den offentlige Mening til Gunst for de Hellige. Følgende Redaktionsbemærkning, som fremkom i «the New York Sun» kort efter Udbruddet fra Nauvoo, var en af de gunstigste, der offentliggjordes:

„Betydelige Interesser og Sympathier begynde at gjøre sig gjældende til Fordel for „Mormonerne“. I en lang Tid har deres besynderlige religiøse Grundfætninger, den særegne Oprindelse til deres Tro, de sjeldne Personligheder, der ere udvalgte til deres Profeter og temporære Vejledere, og de Bøger, der ere blevne udgivne imod dem, har frembragt et ufordelagtigt Indtryk paa den offentlige Mening. De fremstillede som aldeles urokkelige i deres Sædvaner og uærlige i deres Fremgangsmaade, og det er en mærkbar Omstændighed, at „Mormonerne“ selv ikke ydede nogen synderlig Modstand mod disse Angreb. Da den lobløse Pøbel brød ind i Fængslet og myrdede deres Leder Joe Smith og hans Broder Hyrum Smith, saa rystede denne Begivenhed vel Samfundet en kort Tid, men den forglemtes snart. Et Antal Mænd i Staten Illinois organiserede sig derefter i Bander under Navn af Anti-Mormoner, forat drive dem ud af Staten, og tvinge dem til at forlade deres Gaarde, deres Hjem og det kostbare Tempel, de havde oprejst. I denne Hensigt bebødne Anti-Mormonerne sig, forskaffede sig Kanoner og Krigsfornødenheder, og marcherede imod Nauvoo i den Hensigt at angribe og uddrive Folket af Byen. „Mormonerne“ Stilling tilbrog sig Borgernes Opmærksomhed i andre Stater, men da Staten Illinois selv Intet gjorde for deres Beskyttelse, men tværtimod snarere tillod at disse Volds-gjerninger udøvedes imod dem, saa

blev det antaget, at deres Tænkemaade var saa slet og deres Moralitet saa uren, at det retfærdiggjorde den Bestutning at uddrive dem for at søge sig en anden Hjemstavn. „Mormonerne“ forsvarede sig og deres Hjem saa godt de kunde, men tilsidst, da de overvældedes af Antallet, havde Staten imod sig, den offentlige Mening at kjæmpe imod og ingen Hjælp eller Beskyttelse, sagde de: „Vi vilde gaa;“ og de gik ud i Ørtenen, idet de efterlodde nogle saa Venner til at drage Omfarg for deres Ejenomme, deres Gaarde og deres Tempel — for at sælge Alt med stor Opofrelse. Saaledes bleve en 12 til 15000 Personer uddrevne fra deres Hjem, fra Velvære og Velstand, for at ligge ved Bredderne af usunde Floder, eller bekjæmpe de vilde Indianere paa Vestens umaadelige Stetter. Det fremgaar nu af troværdige Personers Bidnesbryd — fra dem, som ere fortrolig bekjendte med „Mormonerne“ og nærved have iagttaget deres Sæder og Stikke, at der er gjort megen Uret mod disse uheldige Folk, der ere blevne saaledes behandlede, forurettede og forladte af en regjerende Stat, der var forpligtet til at beskytte dem. Den afdøde Kaptejn Allen af de Forenede Staters Dragoner, der havde en Afdeling paa 500 Mand under sin Kommando, betegner dem ikke alene som uforsædte og patriotiske, gode og trofaste, men beskriver dem tillige som „beundringsværdig rene og uforkastelige i deres moraliske Opførsel; nøjsomme, vindstibelige og selvfornægtende, udvisende stort Heltemod i Udholdelsen af Lidelser, der var selv den ædleste kristne Karakter værdig.“ En Korrespondent til „the United States Gazette“, en værdig og sanddru Mand, som har rejst og levet iblandt dem, erklærer, at „Familiedyder, Rydskehed, Hengivenhed og Anden af forenede Bestræbelser forat fremme huslig Lykke, udgjøre absolute

Kjendetegn ved dette forskubte Folk tillige med Laalmodighed, Virksomhed, Nojsomhed, Energi og Vedholdenhed i Hensigter." Derksom dette er saaledes, ere Ord util-

strækkelige til at betegne den uhyre Uretfærdighed og Grusomhed, der er bleven udøvet imod dem i Staten Minojs. (Fortst.)

Blandinger.

Opstandelse fra de Døde. Som bekendt fejres Skærtorsdag, Langfredag og Paasken sædvanlig hos Katholikerne ved theatraliske Fremstillinger af den hellige Historie. Saaledes fejredes ogsaa sidste Langfredag i den lille By Sconico i Nærheden af Cremona ved en billedlig Fremstilling af Kristi Jordskæftelse. I et Gravkapel i Byens Kirke var der indrettet en Klippegrav, prydet med Guirlander, hvide Klæder o. desl., hvilken skulde forestille Kristi Grav. I Graven, eller rettere ovenpaa denne, laa en udtøret mandlig Stikkelse, som skulde forestille den paa Korset døde Kristus. Et sort Slør var udbredt over Liget, men igjennem dette kunde man tydelig se det affjælede Legeme, der havde et Anklæde omkring Lænderne, og hvis Hænder og Fødder farvedes af det storknede Blod, der var slydt ud af de gabende Saar, som Sømmene fra Korsskæftelsen havde efterladt. Forresten var denne „anden Adam“ i samme paradisiske Kostume som den første Adam før Syndefaldet. Dette kunde saameget tydeligere iagttages af alle Tilstedeværende, som der ved Siden af Liget brændte store Bogkjerter. Da alle Forberedelser vare til Ende, bleve Dørene til Kapellet aabnede, og en talrig Skare af Kvinder og Børn strømmede ind for at se den hellige Grav. I dybeste Verbødighed samlede Alle om det guddommelige Dødsleje. Nogle kastede sig med Ansigtet for den Affjælede Fødder, Andre svømmede i Taarer eller opsendte brændende Bønner til Frelseren, og atter Andre betragtede halv nysgjerrige og halv andægtige dette usædvanlige Skuespil. En lille Pige nærmede sig bestandig mere og mere til Liget, drevet af en uimodstaelig Nysgjerrighed, indtil hun tilsidst stod lige ved Siden af de brændende Kjerter. Ved en usofsigtig Bevægelse kom hun til at vælte en af Lysestagerne, den brændende Kjerter faldt om paa Sløret og tændte strax Ild i dette, saa at Flammerne slog høit i Vejret. Men i samme Øjeblik sparkede den døde Kristus heftig ud med begge Ben, sprang med et vældigt Sæt ned fra Graven, idet han kastede det brændende Slør tilside, og soer som et Lyn igjennem de maallose og forfærdede Kvinders Rækker ud af Kapellet i vild Flugt igjennem de tilstødende Gader, hvorfra han snart forsvandt ind i det lille uanselige Hus, han boede i, ikke langt fra Kirken. Ved den paafølgende Paaskefest skulde den samme Person være opstaaet af Graven. Men da nu „Opstandelsen“ imod Alles Forventning var skeet to Dage for tidlig, maatte de Troendes Paaskefest renoncere paa denne interessante Del af Festen.

Indhold.

	Side.		Side.
Sammenligning mellem Tilkjendegivelsen af Guds Kraft før og nu	257.	Udholdenhed	266.
Nutidens Babylon	260.	Bibelen's Boger	269.
Redaktionens Bemærkninger	261.	Lidt af vor Kirkes Historie	270.
Religiøse Sætter	265.	Blandinger	272.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.